

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 3 października 2013 r.*

Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe — Zakres stosowania — Wprowadzające w błąd informacje rozpowszechniane przez kasę chorych ustawowego systemu ubezpieczeń społecznych — Kasa ustanowiona w formie podmiotu prawa publicznego

W sprawie C-59/12

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) postanowieniem z dnia 18 stycznia 2012 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 6 lutego 2012 r., w postępowaniu:

BKK Mobil Oil Körperschaft des öffentlichen Rechts

przeciwko

Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Tizzano, prezes izby, M. Berger, A. Borg Barthet, E. Levits i J.J. Kasel (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając procedurę pisemną,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV przez C. von Gierke, Rechtsanwältin,
- w imieniu rządu włoskiego przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez W. Ferrante, avvocato dello Stato,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez M. van Beeka oraz V. Kreuzschitz, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 4 lipca 2013 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: niemiecki.

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy BKK Mobil Oil Körperschaft des öffentlichen Rechts (zwaną dalej „BKK”) a Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV (stowarzyszeniem zwalczającym nieuczciwą konkurencję, zwanym dalej „Wettbewerbszentrale”), dotyczącego informacji kierowanych przez BKK do jej członków.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 W motywach 5–8, 11, 12 i 14 dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych wskazano, co następuje:
 - „(5) [...] przeszkody w transgranicznym swobodnym przepływie usług i towarów oraz w swobodzie przedsiębiorczości [...] powinny zostać wyeliminowane. Można tego dokonać jedynie poprzez ustanowienie na poziomie Wspólnoty jednolitych zasad zapewniających wysoki poziom ochrony konsumentów oraz poprzez wyjaśnienie na poziomie Wspólnoty pewnych pojęć prawnych, w takim zakresie w jakim jest to konieczne dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz dla spełnienia wymogu pewności prawa.
 - (6) Niniejsza dyrektywa zbliża zatem przepisy prawne państw członkowskich w zakresie nieuczciwych praktyk handlowych, w tym nieuczciwej reklamy, które bezpośrednio wyrządzają szkodę interesom gospodarczym konsumentów, a tym samym szkodzą pośrednio interesom gospodarczym konkurentów działających zgodnie z prawem [...].
 - (7) Niniejsza dyrektywa odnosi się do praktyk handlowych bezpośrednio związanych z wywieraniem wpływu na decyzje dotyczące transakcji podejmowane przez konsumentów względem produktów [...].
 - (8) Niniejsza dyrektywa chroni bezpośrednio interesy gospodarcze konsumentów przed nieuczciwymi praktykami handlowymi stosowanymi wobec nich przez przedsiębiorstwa. W związku z powyższym chroni ona również pośrednio działające zgodnie z prawem przedsiębiorstwa przed konkurentami, którzy nie przestrzegają reguł wyznaczonych w niniejszej dyrektywie, i gwarantuje w ten sposób uczciwą konkurencję w dziedzinie przez nią koordynowanej [...].
- [...]
- (11) Wysoki poziom konwergencji osiągnięty w wyniku zbliżenia krajowych przepisów prawnych poprzez niniejszą dyrektywę zapewnia wysoki wspólny poziom ochrony konsumentów. Niniejsza dyrektywa ustanawia jeden ogólny zakaz stosowania tych spośród nieuczciwych praktyk handlowych, które zniekształcają zachowanie gospodarcze konsumentów [...].

(12) Harmonizacja przepisów w istotny sposób zwiększy pewność prawną zarówno konsumentów, jak i przedsiębiorstw. Zarówno konsumenci, jak i przedsiębiorstwa będą mogli polegać na jednolitych ramach regulacyjnych, opartych na jasno zdefiniowanych pojęciach prawnych, regulujących wszystkie aspekty nieuczciwych praktyk handlowych w całej Unii Europejskiej [...].

[...]

(14) Wskazane jest, aby pojęcie praktyk handlowych wprowadzających w błąd obejmowało te spośród praktyk, w tym reklamę wprowadzającą w błąd, które poprzez wprowadzanie konsumenta w błąd uniemożliwiają mu dokonanie świadomego, a zatem i efektywnego wyboru [...].”

4 Zgodnie z art. 1 rzeczonyj dyrektywy:

„Celem niniejszej dyrektywy jest przyczynienie się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i osiągnięcie wysokiego poziomu ochrony konsumentów poprzez zbliżenie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do nieuczciwych praktyk handlowych szkodzących interesom gospodarczym konsumentów”.

5 Artykuł 2 tej dyrektywy ma następujące brzmienie:

„Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) »konsument« oznacza każdą osobę fizyczną, która w ramach praktyk handlowych objętych niniejszą dyrektywą działa w celu niezwiązanym z jej działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub wolnym zawodem;
- b) »przedsiębiorca« oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która w ramach praktyk handlowych objętych niniejszą dyrektywą działa w celu związanym z jej [ze swą] działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub wolnym zawodem, oraz każdą osobę działającą w imieniu lub na rzecz przedsiębiorcy;
- c) »produkt« oznacza każdy towar lub usługę [...];
- d) »praktyki handlowe stosowane przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów« (zwane dalej również »praktykami handlowymi«) oznaczają każde działanie przedsiębiorcy, jego zaniechanie, sposób postępowania, oświadczenie lub komunikat handlowy, w tym reklamę i marketing, bezpośrednio związane z promocją, sprzedażą lub dostawą produktu do konsumentów;

[...]”.

6 Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych stanowi:

„Niniejszą dyrektywę stosuje się do nieuczciwych praktyk handlowych w rozumieniu art. 5, stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów przed zawarciem transakcji handlowej dotyczącej produktu, w trakcie jej zawierania oraz po jej zawarciu”.

7 Artykuł 5 rzeczonyj dyrektywy, zatytułowany »Zakaz nieuczciwych praktyk handlowych», brzmi następująco:

„1. Nieuczciwe praktyki handlowe są zabronione.

2. Praktyka handlowa jest nieuczciwa, jeżeli:

- a) jest sprzeczna z wymogami staranności zawodowej

i

- b) w sposób istotny zniekształca lub może w sposób istotny zniekształcić zachowanie gospodarcze względem produktu przeciętnego konsumenta, do którego dociera bądź do którego jest skierowana, lub przeciętnego członka grupy konsumentów, jeżeli praktyka handlowa skierowana jest do określonej grupy konsumentów.

[...]

4. Za nieuczciwe uznaje się w szczególności praktyki handlowe, które:

- a) wprowadzają w błąd w rozumieniu art. 6 i 7,

[...]”.

8 Artykuł 6 ust. 1 tej dyrektywy stanowi:

„Praktykę handlową uznaje się za wprowadzającą w błąd, jeżeli zawiera ona fałszywe informacje i w związku z tym jest niezgodna z prawdą lub w jakikolwiek sposób, w tym poprzez wszystkie okoliczności jej prezentacji, wprowadza lub może wprowadzić w błąd przeciętnego konsumenta, nawet jeżeli informacje te w odniesieniu do jednego lub większej liczby wymienionych niżej elementów są zgodne z rzeczywistością, i która w każdym przypadku powoduje lub może spowodować podjęcie przez konsumenta decyzji dotyczącej transakcji, której inaczej by nie podjął:

[...]”.

Prawo niemieckie

9 Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych została transponowana do prawa niemieckiego przez Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb (ustawę o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, BGBl. 2004 I, s. 1414, zwaną dalej „UWG”).

10 Paragraf 2 UWG ma następujące brzmienie:

„(1) Określenia użyte w ustawie oznaczają:

1. »praktyka handlowa«: każde zachowanie danej osoby na rzecz własnego lub obcego przedsiębiorstwa przed zawarciem transakcji handlowej, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu, które jest obiektywnie związane z promowaniem sprzedaży lub zakupu towarów lub usług lub z zawarciem lub wykonaniem umowy dotyczącej towarów lub usług; wśród tych towarów wymienione są również nieruchomości, a pośród usług – prawa i obowiązki:

[...]

6. »przedsiębiorca«: każda osoba fizyczna lub prawna, która dokonuje transakcji handlowej w celu związanym ze swą działalnością handlową, rzemieślniczą lub wolnym zawodem, oraz osoba działająca w imieniu lub na rzecz takiej osoby;

[...]”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

- 11 BKK jest kasą chorych niemieckiego systemu ustawowego ustanowioną w formie podmiotu prawa publicznego.
- 12 Skargą wniesioną w pierwszej instancji Wettbewerbszentrale żądało, by BKK nakazano zaniechania rozpowszechniania następujących informacji, które pojawiły się na jej stronie internetowej w grudniu 2008 r.:

„Jeżeli zdecydujesz się opuścić teraz [...] BKK [...], zwiążesz się z nową [obowiązkową kasą chorych] na następne 18 miesięcy. Nie będziesz więc mógł skorzystać z atrakcyjnych ofert, które zaproponuje BKK [...] w przyszłym roku, a w końcu możesz zostać zmuszony do dopłaty, jeżeli suma przydzielona Twojej nowej kasie jej nie wystarczy i z tego względu pobierze ona dodatkową składkę”.
- 13 Wettbewerbszentrale uważa, że informacje te wprowadzają w błąd i że z tego powodu są niedozwolone z punktu widzenia dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych, jak również z punktu widzenia krajowego prawa konkurencji. BKK nie wskazała bowiem, że w razie pobrania dodatkowej składki ubezpieczającemu przysługuje na podstawie niemieckiej ustawy szczególne prawo wystąpienia z kasy chorych.
- 14 W związku z powyższym Wettbewerbszentrale pismem z dnia 17 grudnia 2008 r. wezwało BKK do złożenia oświadczenia o zaniechaniu rozpowszechniania rzeczonych informacji zawierającego klauzulę poddania się karze umownej oraz do zwrotu przedsądowych kosztów dochodzenia praw.
- 15 Wskutek tego wezwania BKK usunęła wspomniane informacje ze swojej strony internetowej. Pismem z dnia 6 stycznia 2009 r. przyznała ona, że zamieściła na swojej stronie internetowej błędne informacje i zapewniła, że w przyszłości nie będzie prowadzić działalności reklamowej z wykorzystaniem zarzucanych jej wypowiedzi. BKK nie miała jednak zamiaru złożenia wobec Wettbewerbszentrale żądanego oświadczenia zawierającego klauzulę poddania się karze umownej ani pokrycia przedsądowych kosztów dochodzenia praw.
- 16 Zdaniem BKK ani przepisy UWG, ani przepisy dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych nie mają zastosowania w postępowaniu głównym. Z art. 2 lit. d) tej dyrektywy wynika bowiem, że stosuje się ją do „praktyk handlowych” „przedsiębiorcy” w rozumieniu jej art. 2 lit. b), a § 2 ust. 1 pkt 1 i 6 UWG sformułowane są zasadniczo identyczne jak rzeczone przepisy wspomnianej dyrektywy. Kryteria te nie są spełnione w niniejszym przypadku, gdyż jako podmiot prawa publicznego BKK nie działa w celu osiągnięcia zysku.
- 17 Sąd pierwszej instancji nakazał BKK, pod rygorem zastosowania środków przymusu, zaniechania rozpowszechniania przedmiotowych informacji w celach reklamowych i konkurencyjnych w ramach jej działalności i zapłacenie Wettbewerbszentrale kwoty 208,65 EUR wraz z odsetkami.
- 18 Apelacja wniesiona przez BKK od tego orzeczenia w pierwszej instancji została oddalona. W dopuszczonej przez sąd apelacyjny skardze kasacyjnej BKK żąda oddalenia powództwa wniesionego przez Wettbewerbszentrale.
- 19 Bundesgerichtshof uważa, że informacje reklamowe rozpowszechniane przez BKK stanowią praktykę wprowadzającą w błąd w rozumieniu dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych, i uznaje, iż powinna ona być zakazana jako naruszenie UWG.
- 20 Naruszenie takie może jednakże zostać stwierdzone wyłącznie w sytuacji, gdy przedmiotowa praktyka może zostać poddana ocenie w świetle przepisów rzeczonyj dyrektywy, na której opiera się UWG.

- 21 Nie ustalono tymczasem w sposób pewny, że dyrektywę o nieuczciwych praktykach handlowych należy interpretować w ten sposób, że podmiot gospodarczy taki jak BKK, mający status podmiotu prawa publicznego w celu wypełniania zadań w ramach ustawowego ubezpieczenia zdrowotnego, działał jako „przedsiębiorstwo”, rozpowszechniając zarzucane mu informacje. Można bowiem uznać, że taki podmiot nie prowadzi działalności gospodarczej, lecz realizuje cele o charakterze wyłącznie socjalnym.
- 22 W tych okolicznościach Bundesgerichtshof postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 3 ust. 1 w związku z art. 2 lit. d) [dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych] należy interpretować w ten sposób, że działanie przedsiębiorcy – stanowiące praktykę handlową stosowaną wobec konsumentów – może polegać również na tym, że ustawowa kasa chorych udziela swoim członkom (wprowadzających w błąd) informacji na temat niekorzystnych skutków przystąpienia przez nich do innej ustawowej kasy chorych?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 23 Na wstępie należy zaznaczyć, że z akt sprawy wynika, iż Bundesgerichtshof uważa, że informacje leżące u podstaw postępowania głównego powinny być uznane za praktykę wprowadzającą w błąd w rozumieniu art. 6 ust. 1 dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych i proponuje zakazanie jej stosowania zgodnie z art. 5 ust. 1 tej dyrektywy oraz UWG.
- 24 W tym celu sąd odsyłający zmierza do ustalenia, czy autor takich informacji, w niniejszej sprawie BKK, podlega podmiotowemu zakresowi stosowania rzeczony dyrektywy, mimo że autor ten ma charakter podmiotu prawa publicznego odpowiedzialnego za wykonywanie zadań w interesie ogólnym, takich jak zarządzanie ustawowym systemem ubezpieczeń zdrowotnych.
- 25 W celu rozstrzygnięcia, czy dany podmiot krajowy, taki jak BKK, który ma status podmiotu prawa publicznego i jest odpowiedzialny za zarządzanie ustawowym systemem ubezpieczeń zdrowotnych, powinien być uznany za „przedsiębiorcę” w rozumieniu dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych i czy podlega on w związku z powyższym przepisom tej dyrektywy, w sytuacji gdy, jak w niniejszej sprawie, udziela swoim członkom wprowadzających w błąd informacji, na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału zarówno względy jednolitego stosowania prawa Unii, jak i zasady równości wskazują na to, że treści przepisu prawa Unii, który nie zawiera wyraźnego odesłania do prawa państw członkowskich dla określenia jego znaczenia i zakresu, należy zwykle nadać w całej Unii autonomiczną i jednolitą wykładnię, którą należy ustalić, uwzględniając kontekst przepisu i cel danego uregulowania (zob. w szczególności wyroki: z dnia 19 września 2000 r. w sprawie C-287/98 *Linster*, Rec. s. I-6917, pkt 43; z dnia 11 marca 2003 r. w sprawie C-40/01 *Ansul*, Rec. s. I-2439, pkt 26; z dnia 30 czerwca 2011 r. w sprawie C-271/10 *VEWA*, Zb.Orz. s. I-5815, pkt 25).
- 26 W związku z powyższym kwalifikacja, status prawny oraz szczególne cechy rozpatrywanego podmiotu w świetle prawa krajowego są pozbawione znaczenia dla interpretacji rzeczony dyrektywy przez Trybunał i dla umożliwienia Trybunałowi udzielenia odpowiedzi na pytanie zadane przez sąd odsyłający.
- 27 Aby udzielić takiej odpowiedzi, należy stwierdzić, że choć w dyrektywie dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych używa się niezmiennie terminu „konsument”, określa się w niej drugą stronę transakcji handlowej dotyczącej produktu albo wyrazem „przedsiębiorstwo”, albo „przedsiębiorca”.
- 28 Stąd też zgodnie z art. 3 ust. 1 rzeczony dyrektywy „stosuje się [ją] do nieuczciwych praktyk handlowych [...] stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów przed zawarciem transakcji handlowej [...], w trakcie jej zawierania oraz po jej zawarciu”.

- 29 W odniesieniu do art. 2 lit. d) tej dyrektywy przewidziano w nim, że pojęcie „praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów” obejmuje „każde działanie przedsiębiorcy, jego zaniechanie, sposób postępowania, oświadczenie lub komunikat handlowy, w tym reklamę i marketing, bezpośrednio związane z promocją, sprzedażą lub dostawą produktu do konsumentów”. Termin „produkt” jest zdefiniowany w art. 2 lit. c) jako obejmujący każdy towar lub usługę, a ponadto nie wykluczono żadnego sektora działalności.
- 30 Wspomniany art. 2 lit. b) definiuje pojęcie „przedsiębiorcy” jako „oznaczające każdą osobę fizyczną lub prawną, która w ramach praktyk handlowych objętych [tą] dyrektywą działa w celu związanym z jej działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub wolnym zawodem, oraz każdą osobę działającą w imieniu lub na rzecz przedsiębiorcy”.
- 31 W świetle powyższego należy stwierdzić, że do celów zastosowania dyrektywy dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych te dwa terminy: „przedsiębiorstwo” i „przedsiębiorca” mają identyczne znaczenie i zakres prawny. Ponadto to właśnie ten drugi termin jest najczęściej używany w przepisach tej dyrektywy.
- 32 W tym względzie już ze sformułowania art. 2 lit. b) dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych wynika, że prawodawca Unii ustanowił szczególnie szerokie pojęcie „przedsiębiorcy”, które dotyczy „każdej osoby fizycznej lub prawnej”, w przypadku gdy prowadzi ona działalność zarobkową, i nie wyklucza z jej zakresu stosowania ani podmiotów realizujących zadania leżące w interesie ogólnym, ani podmiotów mających status podmiotu prawa publicznego.
- 33 Ponadto w świetle samego brzmienia definicji zawartych w art. 2 lit. a) i b) rzeczony dyrektywy znaczenie i zakres pojęcia „przedsiębiorcy”, o którym mowa w tej dyrektywie, powinny być określone w odniesieniu do związanego z nim, lecz przeciwstawnego mu pojęcia „konsumenta”, oznaczającego każdą jednostkę, która nie działa w ramach działalności gospodarczej czy wykonywania zawodu (zob. analogicznie wyrok z dnia 19 stycznia 1993 r. w sprawie C-89/91 Shearson Lehman Hutton, Rec. s. I-139, pkt 22).
- 34 Jak zaś wynika w szczególności z art. 1 i motywu 23 dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych, zmierza ona do zapewnienia wysokiego wspólnego poziomu ochrony konsumentów, dokonując pełnej harmonizacji regulacji dotyczących nieuczciwych praktyk handlowych, w tym nieuczciwej reklamy przedsiębiorców w stosunku do konsumentów, szkodzących interesom gospodarczym konsumentów (zob. podobnie wyrok z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie C-540/08 Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, Zb.Orz. s. I-10909, pkt 27).
- 35 Cel ten realizowany przez dyrektywę o nieuczciwych praktykach handlowych, polegający na pełnej ochronie konsumentów przed tego rodzaju praktykami, opiera się na okoliczności, że w porównaniu do przedsiębiorcy konsument znajduje się w słabszej pozycji, gdyż należy uznać go za stronę gospodarczo słabszą i mniej doświadczoną pod względem prawnym od jego kontrahenta (zob. analogicznie ww. wyrok w sprawie Shearson Lehman Hutton, pkt 18).
- 36 Trybunał orzekł zatem już, że zasadnicze znaczenie dla celów wykładni rzeczony dyrektywy ma pojęcie konsumenta i że jej przepisy są zasadniczo skonstruowane z punktu widzenia konsumenta jako adresata i ofiary nieuczciwych praktyk handlowych (zob. podobnie wyroki: z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie C-122/10 Ving Sverige, Zb.Orz. s. I-3903, pkt 22, 23; a także z dnia 19 września 2013 r. w sprawie C-435/11 CHS Tour Services, pkt 43).
- 37 W sytuacji takiej jak w postępowaniu głównym członkowie BKK, których należy w sposób oczywisty uważać za konsumentów w rozumieniu dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych, narażeni są na doprowadzenie ich do mylnego mniemania wprowadzającymi w błąd informacjami rozpowszechnianymi przez BKK, co uniemożliwia im dokonanie świadomego wyboru (zob. motyw 14 tej dyrektywy) i powoduje tym samym podjęcie przez konsumentów decyzji, której nie podjęliby

w braku takich informacji, tak jak stanowi art. 6 ust. 1 tej dyrektywy. W tym kontekście publiczny lub prywatny charakter danego podmiotu, podobnie jak szczególne zadania, które podmiot ten realizuje, nie mają znaczenia dla sprawy.

- 38 W związku z powyższym należy uznać, że podmiot taki jak BKK ma status „przedsiębiorcy” w rozumieniu rzeczonyj dyrektywy.
- 39 Powyższa interpretacja jest bowiem jedyną interpretacją, która może zapewnić pełną skuteczność dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych, gwarantując, by zgodnie z wymogiem wysokiego stopnia ochrony konsumentów nieuczciwe praktyki handlowe były zwalczane w skuteczny sposób.
- 40 Taka interpretacja jest również zgodna z bardzo szerokim zakresem zastosowania przedmiotowego, jaki został już uznany w odniesieniu do tej dyrektywy (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, pkt 21).
- 41 Zważywszy na całość powyższych rozważań, na zadane pytanie należy odpowiedzieć, że dyrektywę o nieuczciwych praktykach handlowych należy interpretować w ten sposób, że podmiot prawa publicznego odpowiedzialny za wykonywanie zadań w interesie ogólnym, takich jak zarządzanie ustawowym systemem ubezpieczeń zdrowotnych, podlega jej podmiotowemu zakresowi stosowania.

W przedmiocie kosztów

- 42 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Dyrektywę 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającą dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywę o nieuczciwych praktykach handlowych”) należy interpretować w ten sposób, że podmiot prawa publicznego odpowiedzialny za wykonywanie zadań w interesie ogólnym, takich jak zarządzanie ustawowym systemem ubezpieczeń zdrowotnych, podlega jej podmiotowemu zakresowi stosowania.

Podpisy